

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **K. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Ondřejem Líbalem, advokátem,
sídlem Kostelní 172, 411 08 Štětí,

proti

žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**,
sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. SVS/2018/000680-G,

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. SVS/2018/000680-G, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 11. 2017, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

SVS/2017/130799-U, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „kontrolní řád“), za což mu byla dle § 15 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

2. Výše uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 31. 3. 2017 na adrese X, úmyslně vykázal úřední veterinární lékaře z prostor a neumožnil úředním veterinárním lékařům provést kontrolu prostor, ačkoliv byl o následcích takového jednání řádně poučen. Žalobce tedy jako kontrolovaná osoba nesplnil povinnost součinnosti uvedenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že mu nebyla během správního řízení řádně oznámena změna právní kvalifikace skutku podle § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.
4. Dále žalobce poukázal na rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že pokud správní orgány tvrdí, že se bez důvodných pochybností nepodařilo prokázat jeho hospodářskou činnost, pak nemohou současně rovněž tvrdit, že obydlí žalobce je užíváno k podnikání či jiné hospodářské činnosti. Zdůraznil, že jedno tvrzení logicky vylučuje druhé. Tvrzení o neprokázání provozování hospodářské činnosti žalobce v sobě zahrnuje i tu skutečnost, že ani obydlí žalobce neslouží k hospodářské činnosti.
5. Žalobce konstatoval, že dle § 7 kontrolního řádu se kontrolnímu orgánu umožní vstup do obydlí pouze v případě, že toto slouží k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti. Žalobce uvedl, že své obydlí k podnikání ani k provozování jiné hospodářské činnosti neužíval a neužívá, přičemž jej užíval a užívá výhradně k bydlení. Podotkl, že kontrolující orgány tudíž neměly zákonné oprávnění ke vstupu do obydlí žalobce. Pokračoval, že jeho dům, ačkoliv nebyl v danou chvíli uzamčen, rozhodně nebyl volně přístupný, neboť má uzamykatelné vstupní dveře a uzamykatelná vstupní vrata do dvora. Zdůraznil, že kontrolující osoby ze svého domu vykázal právě proto, že do jeho domu vstoupily přes jeho výslovný odpor, čímž kontrolující orgány porušily jeho ústavní právo na nedotknutelnost obydlí. Žalobce odmítl aplikaci zákonné výjimky vstupu do obydlí pro případ odstranění pochybností o tom, zda je obydlí užívané k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti s tím, že aplikace této zákonné výjimky je podmíněna zásadou přiměřenosti (proporcionality) zásahu do ústavního práva, tedy tím, že účelu kontroly nelze dosáhnout jinak, na kterou správní orgány v případě žalobce rezignovaly. Dodal, že k ověření skutečnosti, zda žalobce neužívá své obydlí k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti, si mohly kontrolní orgány vyžádat vyjádření příslušných orgánů, zejména správce daně, okresní správy sociálního zabezpečení, Policie České republiky, městské policie a živnostenského úřadu, případně bylo možné povést místní šetření bez přímého vstupu do obydlí žalobce.
6. Pokud by soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, žalobce navrhl, aby soud od uložené pokuty zcela upustil, nebo aby byla výše uložené pokuty snížena na částku 3 000 Kč z následujících důvodů. Žalobce je invalidní, přičemž jeho jediným příjmem je starobní důchod ve výši 13 500 Kč měsíčně. Před přiznáním starobního důchodu žalobce nevykonával žádnou výdělečnou činnost, přičemž jeho jediným příjmem byl invalidní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důchod ve výši 7 836 Kč. Podotkl, že jeho zdravotní stav není příznivý a stále se zhoršuje. Žalobce je diabetikem, trpí ischemickou chorobou dolních končetin, žilní nedostatečností a srdečním selháváním. Ze starobního důchodu hradí výdaje na léky a na bydlení v domě, který vlastní, přičemž nemá žádné úspory. Uložená výše pokuty je pro žalobce likvidační a musel by se kvůli její úhradě zadlužit. Žalobce nemá manželku ani děti.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a uvedla, že žalobní námítky se shodují s námitkami uplatňovanými žalobcem během správního řízení, a proto v tomto směru odkázala na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Dále žalovaná zdůraznila, že § 7 kontrolního řádu je významný u kontrol, u nichž je předmětem ověření, zda není obydlí užíváno k podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti, ačkoli jeho uživatel tvrdí, že nikoli. Nesouhlasila s tím, že splnění účelu kontroly bylo možno dosáhnout jinak, např. ověřením u jiných orgánů. Jediným prokazatelným způsobem, jak bylo možné takové podezření vyvrátit nebo potvrdit, bylo právě šetření na místě.
8. Žalovaná přisvědčila namítané skutečnosti, že žalobci nebyla oznámena změna právní kvalifikace skutku. V tomto směru došlo k procesnímu pochybení, neboť žalobce o změně právní kvalifikace ze správního deliktu dle § 16 odst. 1 kontrolního řádu (neposkytnutí součinnosti podnikající fyzickou osobou) na přestupek dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu (neposkytnutí součinnosti fyzickou osobou) informován nebyl. Žalovaná dodala, že se však nejedná o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, jelikož uvedený správní delikt a přestupek se obsahově kryjí s tím rozdílem, že jednou je přestupcem fyzická osoba a v druhém případě podnikající fyzická osoba. Rovněž rozmezí výše pokuty je u obou právních kvalifikací totožné. Dodala, že žalobci bylo s ohledem na jím vznesené argumenty v odvolání umožněno se k obvinění z přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu dodatečně vyjádřit a konkretizovat svoji obhajobu, na což žalobce zareagoval zasláním doplnění odvolání. Žalovaná zdůraznila, že ne každé procesní pochybení správního orgánu je důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí, a trvala na tom, že procesním pochybením správního orgánu nebyl žalobce zkrácen na svých právech. S ohledem na neprokázání hospodářské činnosti žalobce žalovaná na žalobce nahlížela toliko jako na fyzickou osobu, a nikoliv jako na podnikající fyzickou osobu. Doplnila, že uvedené skutečnosti však neznamenají, že podezření na neoprávněnou výrobu masných produktů již zaniklo, neboť toto nemohlo být vzhledem k nesoučinnosti při kontrole vyvráceno.
9. K tvrzení žalobce o likvidační výši uložené pokuty žalovaná sdělila, že žalobce takové skutečnosti ve správním řízení netvrdil, natož aby je doložil. Podotkla, že skutečnost, že žalobce je invalidní a pobírá starobní důchod, ještě sama o sobě neznamená, že by nebyl schopen uloženou pokutu uhradit. Zdůraznila s odkazem na § 156 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, že předmětné ustanovení umožňuje povolit posečkání úhrady pokuty, případně rozložit její úhradu na splátky.
10. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, žalovaná uvedla, že správní orgán má vycházet při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatřil samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávněně stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem. Žalovaná tedy v době vydání napadeného rozhodnutí neshledala žádný relevantní důvod ke korekci výše uložené pokuty a neshledala ho ani nyní. Nižší pokuta by neplnila účel a cíle správního trestání. Žalovaná zdůraznila, že pokuta byla uložena za maření státního veterinárního dozoru, jehož prostřednictvím stát mj. garantuje bezpečnost potravního řetězce. Neumožněním kontroly ze strany žalobce byl zmařen její hlavní účel, když nemohlo být prověřeno, zda a za jakých podmínek dochází k výrobě potravin, tak, aby bylo možné předejít případnému uvádění na trh nebezpečných potravin a možnému ohrožení zdraví lidí.

Replika žalobce

11. V replice žalobce rozporoval skutkové závěry žalovaného a uvedl, že objekt na adrese 9. května 2037 je jeho obydlem, nikdy nebyl a není volně přístupný a nenacházelo se v něm v době kontroly 90 kg vepřového výrobního masa bez kosti a 110 kg tepelně opracovaných masných výrobků. Podotkl, že žádnými důkazy o přítomnosti masných výrobků v domě žalobce žalovaný nedisponuje. K rozporovaným skutkovým zjištěním žalobce navrhl, aby soud provedl jako důkaz svědecké výpovědi pracovníků žalovaného, kteří prováděli předmětnou kontrolu, a to MVDr. S. L. a MVDr. Z. V., a dalších dvou svědků, a to S. Č. a M. F.
12. Dále žalobce zopakoval žalobní námitku ohledně zásady přiměřenosti zásahu do ústavně zaručeného práva na nedotknutelnost obydlí. V této souvislosti žalobce konstatoval, že předmětné ustanovení § 7 kontrolního řádu je protiústavní, jelikož umožňuje správním orgánům prolamovat ústavně zaručené právo na nedotknutelnost obydlí bez předchozího rozhodnutí soudu a provádět šikanózní kontroly, a to na základě jakéhokoliv anonymního oznámení např. nespokojených sousedů. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že i orgány Policie České republiky mohou v případě důvodného podezření ze spáchání trestného činu do obydlí vstoupit teprve na základě soudního příkazu, který je vydán na návrh státního zástupce. Stejně tak soudní exekutor nemůže vstupovat do obydlí bez pověření soudu. Žalobce uzavřel, že pokud policejní orgán potřebuje ke vstupu do obydlí příkaz soudu a soudní exekutor pověření soudu, je problematické z hlediska ústavnosti, pokud správní orgán může vstoupit do obydlí neomezen obdobnými instituty.

Ústní jednání soudu

13. Při ústním jednání konaném dne 30. 6. 2021 právní zástupce žalobce odkázal na dosavadní vyjádření žalobce a navrhl vyhovění žalobě.
14. Pověřený pracovník žalovaného v plném rozsahu odkázal na dosavadní vyjádření.
15. Soud k návrhu žalobce podle § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování k majetkovým poměrům žalobce, a to výplatními doklady ke starobnímu důchodu, a to za březen 2015 ve výši 12 647 Kč, za únor a březen 2018 ve výši 13 540 Kč, platebními doklady SIPO za leden až březen 2018, rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 1. 2006, č. j. 26003-100-4601-1197-06-EHA-IČ-394-05, jímž byl žalobce uznán částečně invalidním, posudkem o invaliditě ze dne 30. 3. 2010, jímž byl u žalobce zjištěn pokles pracovní schopnosti o 35 %, a oznámením České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 1. 2011 o úpravě výše invalidního důchodu prvního stupně. Soud dále k návrhu žalobce provedl důkaz dvěma fotografiemi bydliště žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných námitek důvodná.
18. Soud se nejprve zabýval namítaným rozporům v odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřovaným žalobcem v tvrzení, že žalovaný konstatoval, že se bez důvodných pochybností nepodařilo prokázat hospodářskou činnost žalobce v jeho obydlí, přičemž současně žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobce hospodářskou činnost provozoval. K tvrzenému logickému rozporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že pro správné porozumění obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je třeba rozlišovat dvě různé roviny, ve kterých žalovaný odůvodnění formuloval. V jedné rovině žalovaný pojednává o tom, že žalobce neumožnil jeho veterinárním lékařům provést kontrolu kontrolovaného objektu, když jim neposkytl potřebnou součinnost a vykázal je z kontrolovaného objektu, a tudíž pracovníci žalovaného nepořídili a ani nemohli pořádit žádné důkazy (fotografie, videozáznam, případné zvážení masných výroků) z předmětné kontroly. Jelikož žalovaný nedisponoval žádnými důkazy o provozování hospodářské činnosti žalobce, nemohl než dospět k závěru, že provozování žádné hospodářské činnosti nebylo žalobci prokázáno. V druhé rovině však žalovaný dovodil, že odůvodněné podezření o podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti žalobce v jeho objektu, na které žalovaného upozornila Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje, neustále trvá, přičemž dané podezření bylo zesíleno právě odepřením součinnosti žalobce při předmětné kontrole pracovníky žalovaného. Nejedná se tedy o nikterak navzájem logicky se vylučující úvahy žalovaného, když neprokázání (nedostatek důkazů) hospodářské činnosti žalobce nevylučuje odůvodněné podezření vykonávání takové činnosti. Soud tedy uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.
19. Dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.
20. Dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.
21. Dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2017, se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.
23. Dle § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, má-li být v řízení rozhodováno také o jiném skutku, než pro který bylo oznámeno zahájení řízení, postupuje správní orgán obdobně podle odstavců 2 a 3. Pokud v průběhu řízení správní orgán změnil právní kvalifikaci skutku, vyrozumí o tom obviněného.
24. Dále žalobce namítal, že mu nebyla během správního řízení řádně oznámena změna právní kvalifikace skutku ve smyslu § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. K uvedené námitce soud konstatuje, že je pravdou, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byla v oznámení o zahájení řízení o přestupku uvedena právní kvalifikace skutku dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, přičemž v prvostupňovém rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, aniž by mu byla oznámena změna právní kvalifikace skutku. Nutno zdůraznit, že uvedeného pochybení si během odvolacího řízení povšiml již žalovaný, a to v návaznosti na odvolání žalobce, a proto jej vyzval přípisem ze dne 23. 11. 2017, aby své odvolání s ohledem na uvedenou změnu právní kvalifikace doplnil, což žalobce učinil doplněním odvolání ze dne 8. 12. 2017. Žalovaný tudíž vytýkané pochybení správního orgánu prvního stupně uvedeným postupem v odvolacím řízení napravil. Soud zdůrazňuje, že v daném případě nešlo o nikterak zásadní překvalifikování skutku, když jediným rozdílem mezi právní kvalifikací dle § 15 odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je subjekt přestupku (fyzická osoba – podnikající fyzická osoba), přičemž v následném znění kontrolního řádu došlo k sloučení těchto dvou ustanovení do jediného přestupku. Výměra pokuty se v obou případech také nelišila, neboť horní hranice pokuty byla stanovena ve výši 500 000 Kč. Byť tedy soud shledal, že došlo k uvedené vadě ve správním řízení, neshledal tuto vadu natolik závažnou, aby mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
25. Dle čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jiné zásahy do nedotknutelnosti obydlí mohou být zákonem dovoleny, jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Pokud je obydlí užíváno také pro podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti, mohou být takové zásahy zákonem dovoleny, též je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy.
26. Dle čl. 31 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu zdraví. Občané mají na základě veřejného pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon.
27. Dle § 7 kontrolního řádu kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn vstupovat do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly. Do obydlí je kontrolující oprávněn vstoupit jen tehdy, je-li obydlí užíváno k podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti nebo v případě, kdy se mají prostřednictvím kontroly odstranit pochybnosti o tom, zda je obydlí užíváno k těmto účelům a nelze-li dosáhnout splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účelu kontroly jinak. Vlastníci nebo uživatelé těchto prostor jsou povinni kontrolujícímu vstup umožnit.

28. Dále se soud zabýval stěžejní námitkou žaloby, že při aplikaci § 7 kontrolního řádu nebyla respektována zásada proporcionality, když bylo zasahováno do ústavně zaručeného práva žalobce na nedotknutelnost obydlí, aniž by si žalovaný zjistil potřebné skutečnosti od jiných orgánů veřejné správy bez nutnosti zásahu do práva na nedotknutelnost obydlí žalobce. Rovněž žalobce namítal protiústavnost dotčeného § 7 kontrolního řádu.
29. Soud k uvedené námitce konstatuje, že neshledal pochybnosti žalobce o protiústavnosti § 7 kontrolního řádu důvodnými. V čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jsou vymezeny podmínky, při jejichž splnění je zásah do nedotknutelnosti obydlí možný. Takové omezení ústavně zaručeného práva na nedotknutelnost obydlí je možné, jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. V posuzovaném případě je omezení ústavního práva na nedotknutelnost obydlí v § 7 kontrolního řádu koncipováno právě za účelem ochrany života a zdraví osob ve smyslu čl. 31 Listiny základních práv a svobod, jelikož provedením kontroly za účelem odstranění pochybností o provádění hospodářské činnosti, v daném případě uvádění na trh masných výrobků, stát vykonává svou ochrannou funkci a chrání životy a zdraví osob před konzumací zdraví škodlivých potravin. Prodej masných výrobků, který nepodléhá kontrole veterinárních či hygienických norem, je potenciálně vysoce ohrožující zdraví a životy případných konzumentů takovýchto masných výrobků. Soud tedy nemá pochybnosti o ústavní konformnosti § 7 kontrolního řádu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 2/17).
30. Soud dále dospěl k závěru, že odstranit pochybnosti o tom, zda je obydlí užíváno k podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti, z podstaty illegality takového případného provozu nelze šetrnějším způsobem, než je kontrola samotného obydlí, neboť nelegální podnikání či provozování hospodářské činnosti tkví právě v tom, že je před orgány veřejné moci utajováno, a tudíž o něm nelze čerpat informace z jiných zdrojů přístupných orgánům veřejné správy, neboť tyto jej nepodchycují. V této souvislosti soud uvádí, že se neztotožnil s námitkou, že žalovaný si měl namísto kontroly vyžádat informace od příslušných orgánů.
31. Soud dále konstatuje, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně provedl předmětnou kontrolu v domě žalobce na základě podnětu obdržení od Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje. Správní orgán prvního stupně neměl k dispozici šetrnější prostředek, jak by mohl uvedená podezření prošetřit. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, jestliže přistoupil ke kontrolní prohlídce domu žalobce podle § 7 kontrolního řádu. Z protokolu o kontrole ze dne 31. 3. 2017, č. j. SVS/2017/043330-U, vyplynulo, že veterinární lékaři zahájili kontrolu po vstupu do volně přístupného objektu předložením služebního průkazu. Načež byli z objektu žalobcem vykázáni s tím, že se jedná o soukromé prostory, a že veškeré masné výrobky jsou pouze pro přátele a kamarády žalobce. Soud konstatuje, že veterinární lékaři nepřekonali při vstupu do objektu žalobce žádnou překážku, když vstoupili do objektu nezamčenými dveřmi. Tuto skutečnost žalobce v žalobě, ani během správního řízení nikterak nezpochybnil. Zároveň soud podotýká, že v daném případě není podstatná skutková otázka, jaké přesné množství masných výrobků se v objektu žalobce nacházelo, neboť žalobce byl povinen jako kontrolovaná osoba veterinárním lékařům poskytnout

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

součinnost ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Ostatně skutečnost, že žalobce během správního řízení a řízení před soudem připouštěl (srov. námitky k protokolu o kontrole ze dne 9. 5. 2017, vyjádření obviněného v přestupkovém řízení ze dne 28. 8. 2017), že nějaké množství masných výrobků se v jeho objektu nacházelo (ač rozporoval přesné množství), toliko zesiluje podezření, pro které byla kontrola objektu žalobce veterinárními lékaři prováděna.

32. Soud tedy shrnuje, že žalobce spáchal přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 a § 7 kontrolního řádu spočívající v tom, že jako kontrolovaná osoba neposkytl potřebnou součinnost a neumožnil kontrolujícímu kontrolou na místě výkon jeho oprávnění spočívající v odstranění pochybností o tom, zda nebylo obydlí žalobce užíváno k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti, přičemž uvedené pochybnosti nebylo možné ověřit šetrnějším způsobem k právům žalobce. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že veterináře správního orgánu prvního stupně po jejich vstupu do domu žalobce a po jejich prokázání se služebními průkazy vykázal ze svého domu, čímž jim znemožnil provést kontrolu k odstranění důvodných pochybností o podnikatelské či jiné hospodářské činnosti žalobce.
33. Soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy podle § 52 odst. 1 s. ř. svědeckými výpověďmi veterinárních lékařů, kteří prováděli předmětnou kontrolu, ani dalšími dvěma svědky, které žalobce navrhoval, jelikož v projednávané věci nebyla předmětem soudního přezkumu otázka, jaké množství masných výrobků veterinární lékaři při předmětné kontrole v objektu žalobce našli. Soud tedy shledal navrhované dokazování neúčelným.
34. Dle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
35. Soud dále posuzoval návrh žalobce na upuštění od uložení pokuty nebo její snížení na 3 000 Kč s ohledem na špatnou zdravotní situaci žalobce, absenci úspor, přičemž jediným příjmem žalobce je starobní důchod. Soud k tomuto konstatuje, že je oprávněn moderační právo aplikovat toliko v případech, kdy je pokuta uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč (horní hranice pokuty činí 500 000 Kč), přičemž jím tvrzený příjem ze starobního důchodu činí 13 540 Kč měsíčně, zároveň je žalobce vlastníkem nemovitosti na adrese 9. května 2037, 413 01 Roudnice nad Labem. Žalobce se úmyslně dopustil přestupku, když odmítl veterinárním lékařům vstup do kontrolovaného objektu a odmítl jim poskytnout součinnost, čímž nenapomohl odstranit podezření o možném nelegálním podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti, naopak toto podezření zesílil. Uložená výše pokuty bude pro žalobce znamenat sice znatelný postih v jeho majetkové sféře, rozhodně se však nejedná o postih likvidační, přičemž odpovídá významu zákonem chráněnému zájmu. Pokud by postih pro žalobce při spáchání uvedeného přestupku nebyl znatelný, postrádal by smysl. Soud současně zdůrazňuje, že uložený postih musí mít sílu odradit od obdobné nezákonné činnosti i ostatní nositele stejných zákonných povinností. Soud uzavírá, že výši uložené pokuty neshledal zjevně nepřiměřenou, a proto neaplikoval

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

moderační právo podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, a ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).

36. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.